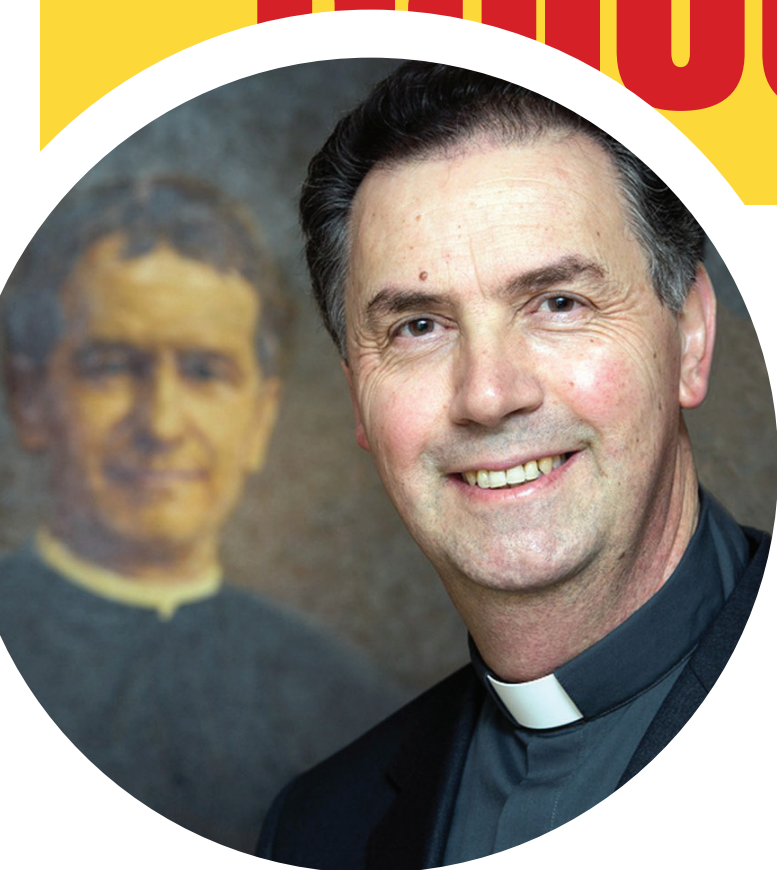

ЛИПЕНЬ
2018

Bollettino Salesiano

ПОСЛАННЯ ГЕНЕРАЛЬНОГО НАСТОЯТЕЛЯ

ОТЦЯ АНХЕЛЯ ФЕРНАНДЕСА АРТІМЕ

«НЕ ЗАБУВАЙ ПРО НАС»,

- так мені сказали в Сирії

Один незабутній досвід породив послання любові і вдячності, яке летить в Дамаск і Алеппо.

Одного вечора на святі ораторії в Дамаску, одному з міст-мучеників Сирії, після того, як я випустив білого голуба, мені зробили дуже простий і гарний дарунок. В цей момент почувся жадливий удар, який сколихнув повітря і зруйнував ту ж площу, на якій минулого вечора ми святкували разом: салезіяни і молоді аніматори.

Ми були щасливими, адже, здавалося, що мир зовсім близько. Вже впродовж 15 днів не ставалося ніякої трагедії, не йшла мова про загиблих, здавалося, що все вже позаду. Насправді ж, це не так. Лихі інтереси зачаїлися в серцях людей «тіні», які були такими відмінними від добрих і чесних людей, які були зі мною.

День перед тим нас прийняли, влашту-

вавши велике свято. Ми місяцями чекали моменту, щоб могли відвідати їх. І нарешті ми приїхали. Подорож була довгою, але нарешті ми були в Дамаску. Перший важливий етап нашої прощі.

В кожному куточку салезіянської ораторії у Дамаску можна було відчувати неймовірну і справжню радість. Більш як п'ятсот хлопців та дівчат веселилися того святкового вечора. Серед них – група зі 150 аніматорів, молодих студентів університетів, які є душою і серцем цієї ораторії, що збирає довкола себе більш як тисячу дітей та молоді з найвіддаленіших куточків Дамаску. Подібне відбувається і в Алеппо (з тією відмінністю, що місто Алеппо майже повністю зруйноване: 72 відсотки будівель – в руїнах).

Дарунком, який мені вручили на закінчення Євхаристії у Дамаску, був дуже гарний епітрахиль. Мені подарували його, висловивши побажання, щоб я одягав його кожного разу, коли служитиму Євхаристію в найрізноманітніших куточках світу. На епітрахилі було вишито по-арабськи «Не забувай молитися за нас».

Цей дарунок і ці слова глибоко зворушили моє серце. До такої міри, що від того моменту я завжди одягав той епітрахиль на всіх Літургіях де я бував: в Мексиці в Тіхуані, в Чако в Парагваї, в Уругваї, в Рієці, що у Хорватії.

І всюди я розповідав про цю зустріч, про цей дарунок і прохання, яке мені висловили. І в той же час я свідчив про те, що я відкрив в тих Салезіянах і Дочках Марії Помічниці Християн, з якими я провів ті декілька днів, і те, що я зауважив в тих молодих аніматорах, спокійних і чарівних, і в багатьох сім'ях, які були вражені горем і втратами, але залишилися повними сили і надії.

Очі, сповнені гордості

Ось, що я побачив:

● *Я побачив ГІДНІСТЬ. Гідність бідних людей, гідність тих, які відчувають себе переможеними ситуацією, яку вони не творили, яку не обирали, але в яку були втягнені, занурені з головою, без можливості вибору, без можливості вибратися нагору аж до моменту поки інші не вирішать, що все закінчилося. Але на обличчях усіх світилися гордість та гідність, і їхній твердий та сміливий погляд говорив більше, ніж слова.*

● *Я бачив ПРЕКРАСНІ та СЕРДЕЧНІ УСМІШКИ. Усмішки тих молодих аніматорів, які стараються дарувати їх часто і щиро, бо хочуть, щоби діти ораторії мали маленький оазис впродовж дня, де б вони могли забути про страх війни, смерть, руйнування. Вони пригадали мені фільм Беніні «Життя прекрасне», у якому тато робить все, щоб його хлопчик, вкинений разом з ним та мамою в нацистський концентраційний табір, повірив, що він бере участь в цікавій грі і захоплюючій пригоді.*

● *Наші брати і сестри, наші молоді аніматори роблять все можливе, аби війна та розруха не мали за собою останнього слова. Це не є цікава пригода, як у фільмі. Але я помітив, що вони не бажають дозволити, аби розруха і гарматні залпи назавжди позначили їхнє життя.*

● *Я побачив багато НАДІЇ. Ось правдиве слово і почуття, яке пробуджувалося в мені, коли вони казали мені: «Отче Анхель, ми не боїмося, бо ми сповнені Віри і Надії. Війна і розруха не будуть останнім словом, ним*

буде життя, наші життя, віра, яку маємо, і бажання жити і перетворити оцю нашу землю на прекрасну країну». І ті, хто так говорив, були молодими людьми, які, в багатьох випадках, втратили дім, батька чи брата, які загинули під час раптового обстрілу.

● *Я відкрив, що відчуття СПІЛЬНОСТІ І БРАТЕРСТВА було дуже глибоким, як в мені, так і в них. Можу запевнити вас, що після цієї зустрічі, побачивши їхні усмішки та відчувши силу їхніх обіймів, які виражали щире довіру, я з усього серця відчув себе близьким до цих моїх братів - салезіян і цих чудових молодих людей. Все це я ношу в моєму серці і щодня згадую про них в моїх молитвах.*

А потім, із смутком та болем, ми вирушаємо в подорож до Алеппо, в той час, як нові снаряди падають на Дамаск, несучи із собою силу смерті.

В Алеппо ми зустрілися з іншими братами-салезіянами, із сестрами ДМПХ, із чудовими молодими людьми і сім'ями, дітьми ораторії, які, як і в Дамаску, продовжували бути причиною для надії.

Незабутні зустрічі, незабутні моменти молитви і Салезіянської Родини.

Мене зворушили обітничі тринадцяти нових салезіянських співпрацівників (молодих людей та матерів). І я по-новому пережив біль втрати дорогих серцю людей і біль розрухи, руйнувань цього гарного колись міста. Але я знову зустрів тут гідність, силу, надію і віру.

Цього разу мені не подарували епітрахиль з арабськими словами, мені подарували щось таке, що зворушило мене до сліз і залишило без слів. Це був момент, коли в салезіянській ораторії директор вручив мені те, що діти, молодь, сім'ї збирали впродовж довгого періоду часу, щоб я міг передати цю суму в інші бідніші та стражденніші за цей куточок світу. А я питав себе, чи такі існують...

Вони передали мені те, що змогли отримати, обмежуючи себе у чомусь у цій загальній розрусі. Це були 200 доларів, які для мене значили цілий маєток, і які з великою вдячністю прийняла салезіянська ораторія на кордоні в Тіхуані, в Мексиці, якій я їх передав. І відразу ж ці дві ораторії почали спілкуватися між собою. Бідні люди перекрасно розуміються між собою, оскільки розмовляють тою ж самою мовою: мовою справжньої людяності.

Ось це і є той досвід, який я пережив, зустрівшись із нашими братами і дітьми, які, незважаючи ні на що, не втратили ані гідності, ані надії, ані віри. Ось моє послання любові і вдячності, яке летить в Дамаск і Алеппо. Надіюся, що багато сердець долучаться до нього.